

Buurtverhalen en verrassingen in Slotermeer

THEATER Wijksafari, van Zina en Adelheid Roosen. Gezien: 3/5 in Slotermeer. Aldaart/m 9 juni. Kaartverkoop via Podium Mozaïek. Meer informatie op www.podiummozaiek.nl

★★★★☆

Wijsafari, het klinkt een beetje uit de hoogte. Alsof de scooterjeugd, de hoofddoekjes en het winkelpersoneel van Tanger in Amsterdam-Slotermeer wilde diersoorten zijn. Gelukkig is er van neerbui-gendheid geen sprake in het nieuwe project van Adelheid Roosen. *Wijksafari* is een locatietheatervoorstelling, een stadswandeling en een vier uur durende gastvrije ontmoeting met de bewoners ineen.

Roosen heeft inmiddels een vertrouwd procedé voor haar communityprojecten: geestverwante kunstenaars laten zich enkele maanden adopteren door buurtbewoners en werken in die tijd aan een gezamenlijke voorstelling of presentatie.

Zo deed ze dat eerder onder andere in Groningen (*Zina neemt de wijk*) en Tuinpark Buikslotermeer (*Moes*). Kleine groepjes toeschouwers lopen routes langs de verschillende huizen, met nog meer optredens onderweg.

Bij *Wijksafari* word je de dag van tevoren gebeld met instructies. Je krijgt een adres waar je je moet melden. In mijn geval het smetteloze huis van de Marokkaanse Malika, die Myriam adopteerde en die over haar jeugd bij haar oma vertelt.

Vanaf daar begint de rondgang door Slotermeer, met name het deel rond de Burgemeester De Vlugtlaan en Plein '40-'45. De voorstelling is in de eerste plaats een organisatorisch huzarenstukje, met acht groepen die elkaar aflossen in schema's die op de minuut nauwkeurig in elkaar schuiven.

Je verplaatst je wandelend, in een bus, en zelfs een stuk achter een

scooter en steeds hoor je nieuwe buurtverhalen. Over het peukje van koningin Juliana, de speeltoestellen van Aldo van Eyck, de Grijsse Wolven (Turkse maffia) in de stad, het hotel aan Plein '40-'45 dat altijd vol zit met Japanners en natuurlijk over planoloog Cornelis van Eesteren, die in de jaren dertig de hele wijk op de tekentafel ontwierp.

Het is een beetje frustrerend dat je steeds het idee hebt dat je dingen mist, je zou wel alle verhalen willen horen, maar tegelijkertijd krijg je zo een gevoel van nieuwsgierigheid naar iedereen die je op straat ziet lopen. Ook is het duidelijk dat niemand een totaaloverzicht heeft, zelfs de makers en organisatoren

niet. Zo is het leven in de grote stad.

Het is jammer dat de kleine voorstellingen in de huiskamers een beetje te particulier blijven. Malika en Myriam hebben gemeenschappelijk dat ze in hun jeugd (een deel van) hun familie moesten verlaten, in een ander huis gaat het om twee mensen die beiden een dierbare hebben verloren. Ik werd juist nieuwsgierig naar hoe Van Eesterens stedenbouwkundige visioenen van licht, lucht en ruimte heeft uitgepakt voor de huidige bewoners.

Maar de vele onverwachte dingen die je tegenkomt, die zelfs voor kenners van de buurt verrassend zullen zijn – een kapelletje in een gemeenschappelijke tuin in de Akbarstraat, een vrouw in boerka in een witte SUV die in een chanson uitbarst en een ballet van scooters – en het heerlijke eten waarmee je voortdurend wordt volgestopt maken *Wijksafari* uiteindelijk een fijne en memorabele ervaring.

SIMON VAN DEN BERG

Je wordt nieuwsgierig naar iedereen die je op straat ziet lopen